

NORGES HØYESTERETT

K J E N N E L S E

avsagt 22. oktober 2019 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Wilhelm Matheson
dommer Henrik Bull
dommer Borgar Høgetveit Berg
dommer Kine Steinsvik

HR-2019-1954-A, (sak nr. 18-194764SIV-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts kjennelse 19. november 2018

Karmøy Bygdeservice SA

(advokat Gerd Aaland Fagerli – til prøve)

mot

John Søren Falnes

(advokat Olav Fredrik Perland)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Bull**: Saken gjelder søksmål om gyldigheten av et årsmøtevedtak i et samvirkeforetak og reiser spørsmål om forholdet mellom søksmålsbetingelsene i samvirkeoven og tvisteloven.
- (2) På årsmøtet i samvirkeforetaket Karmøy Bygdeservice SA avholdt 16. mars 2017 ble John Søren Falnes ikke gjenvalgt som varamedlem i samvirkeforetakets styre. Falnes var uenig i dette fordi han mente det gjenstod ett år av hans tjenestetid. Han brakte saken inn for Karmøy forliksråd, som 21. november 2017 frifant Karmøy Bygdeservice.
- (3) Falnes reiste etter dette sak for Haugaland tingrett med påstand om at styrevalget var ugyldig. Samvirkeforetaket bestred dette. I prosesskriv 23. mai 2018 la foretaket dessuten ned påstand om at saken måtte avvises i medhold av tvisteloven § 1-3 fordi det 5. april 2018 var avholdt nytt årsmøte og foretatt nytt styrevalg.
- (4) Haugaland tingrett avsa 8. august 2018 kjennelse med slik slutning:
- «1. **Søksmål fra John Søren Falnes mot Karmøy Bygdeservice Sa avvises.**
2. **John Søren Falnes tilpliktet å erstatte Karmøy Bygdeservice Sa sakens omkostninger med kr 23 600 – tjuetretusensekshundre –. Beløpet forfaller til betaling 2 – to – uker etter at dommen er forkynt.»**
- (5) Falnes anket til Gulating lagmannsrett, som 19. november 2018 avsa kjennelse med slutning som lyder slik:
- «1. **Haugaland tingretts kjennelse i sak nr. 18-011197TVI-HAUG/, avsagt 8. august 2018 oppheves.**
2. **Haugaland tingretts sak nr. 18-011197TVI/HAUG/ fremmes til behandling for tingretten.**
3. **I sakskostnader for lagmannsretten betaler Karmøy Bygdeservice SA ved styrets leder Ole Johnny Hauge til sammen 21 780 – tjueentusensyv hundreogåtti – kroner inkludert merverdiavgift og ankegebyr til John Søren Falnes. Beløpet forfaller til betaling innen 2 – to- uker fra forkynnelsen av denne kjennelsen.**
4. **Slutningens punkt 4 rettes slik: I sakskostnader for tingretten betaler Karmøy Bygdeservice SA ved styrets leder Ole Johnny Hauge til sammen 12 260 – tolv tusentohundreogseksti – kroner inkludert merverdiavgift og rettsgebyr til John Søren Falnes. Beløpet forfaller til betaling innen 2 – to- uker fra forkynnelsen av denne kjennelsen.»**
- (6) Lagmannsretten avgjorde saken på grunnlag av den særlige søksmålsbestemmelsen i samvirkeoven § 56 og tolket bestemmelsen slik at den – så langt den rekker – uttømmende regulerer adgangen for blant annet styremedlemmer til å anlegge sak om gyldigheten av årsmøtevedtak. Den delte seg imidlertid i et flertall og et mindretall med hensyn til om bestemmelsen bare gjelder søksmål om vedtak som regulerer den eksisterende situasjonen. Flertallet mente at bestemmelsen ga rett til søksmål uten hensyn til om det angrepne vedtaket i mellomtiden var avløst av et nytt vedtak, mens mindretallet mente at Falnes' søksmålsadgang da var avhengig av de alminnelige søksmålsbetingelsene i tvisteloven § 1-3. Mindretallet kunne ikke se at Falnes hadde aktuell rettslig interesse i å få prøvet gyldigheten av det forrige styrevalg.

- (7) Falnes anket til Høyesterett over lagmannsrettens tolkning av samvirkeloven § 56. Høyesteretts ankeutvalg besluttet 13. februar 2019 at anken skulle avgjøres av Høyesterett i avdeling med fem dommere, jf. domstoloven § 5 første ledd annet punktum. Det ble samtidig besluttet at behandlingen skulle følge reglene som gjelder for anke over dom, jf. tvisteloven § 30-9 fjerde ledd.
- (8) Den ankende part – *Karmøy Bygdeservice SA* – har i korte trekk anført:
- (9) Lagmannsrettens flertall har tolket samvirkeloven § 56 feil når det legger til grunn at bestemmelsen uttømmende regulerer styremedlemmers adgang til å angripe gyldigheten av årsmøtevedtak. Når søksmålet gjelder et vedtak som er avløst av et nytt årsmøtevedtak, og som følgelig gjelder et fortidig rettsforhold, må samvirkeloven § 56 suppleres av tvisteloven § 1-3 og de vilkår som er oppstilt for slike søksmål i medhold av den bestemmelsen.
- (10) Reelle hensyn tilsier at det bør være slik, og ordlyden er ikke til hinder for en slik forståelse. Det finnes rett nok uttalelser i forarbeider, rettspraksis og juridisk teori om at aksjeloven § 5-22, som samvirkeloven § 56 bygger på, ikke stiller vilkår om at saksøkeren må påvise en aktuell rettslig interesse. Disse uttalelsene må imidlertid forstås i lys av at fortidige rettsforhold tradisjonelt har vært ansett som et spørsmål om hva som kan utgjøre søksmålsgjenstand, ikke som et spørsmål om saksøkerens rettslige interesse.
- (11) Subsidiært – om tvisteloven § 1-3 ikke kan anses å supplere samvirkeloven § 56 – anføres det at samvirkeloven § 56 overhodet ikke regulerer søksmål om årsmøtevedtak som utgjør fortidige rettsforhold, med den følge at tvisteloven § 1-3 fullt ut kommer til anvendelse på denne type søksmål.
- (12) *Karmøy Bygdeservice SA* har nedlagt slik påstand:
- «1. **Lagmannsrettens kjennelse oppheves og saken hjemvises til ny behandling i lagmannsretten.**
 2. **Det offentlige tilkjennes sakskostnader for Høyesterett.**
- (13) Ankemotparten – *John Søren Falnes* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (14) Lagmannsrettens tolkning av samvirkeloven § 56 er riktig. Bestemmelsen må forstås i lys av aksjeloven § 5-22. Den bestemmelsen er både i rettspraksis, forarbeider og juridisk teori tradisjonelt forstått slik at den innenfor sitt virkeområde uttømmende regulerer kravene til både partstilknytning, søksmålsgjenstand og søksmålssituasjon. En vid søksmålsadgang er en viktig del av minoritetsvernet i selskapsforhold.
- (15) Det er ikke plass til å la tvisteloven § 1-3 supplere eller erstatte samvirkeloven § 56. Spørsmålet om det kan anlegges søksmål for å få prøvet lovligheten av et årsmøtevedtak som senere er erstattet av et nytt vedtak, gjelder i praksis søksmålssituasjonen, ikke søksmålsgjenstanden. Samvirkeloven § 56 må forstås i lys av fristregelen i lovens § 57 – det er den siste bestemmelsen som regulerer tidsdimensjonen i søksmålsadgangen etter § 56.

- (16) Falnes' søksmål oppfyller uansett vilkårene i tvisteloven § 1-3, noe lagmannsretten må ta stilling til dersom saken hjemvises til ny behandling der.
- (17) John Søren Falnes har nedlagt slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
 2. Det offentlige tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett.
 3. John Søren Falnes tilkjennes saksomkostninger for alle instanser.»
- (18) *Mitt syn på saken*
- (19) Saken gjelder videre anke over lagmannsrettens kjennelse. Lagmannsretten fremmet saken til behandling for tingretten. Høyesteretts kompetanse er da begrenset til å gjelde lagmannsrettens saksbehandling og «den generelle rettslige forståelse av en skreven rettsregel», jf. tvisteloven § 30-6 bokstav b og c. Anken gjelder lagmannsrettens generelle forståelse av samvirkeloven § 56.
- (20) Spørsmålet i saken er altså om samvirkeloven § 56 gir et varamedlem av styret i et samvirkeforetak rett til å anlegge søksmål om gyldigheten av årsmøtets valg av styre uten hensyn til om det i mellomtiden er avholdt nytt årsmøte og nytt styrevalg. Dette beror på om § 56 i en slik situasjon suppleres eller erstattes av de alminnelige søksmålsbetingelsene i tvisteloven § 1-3, om at den som reiser sak, må påvise et aktuelt behov for å få kravet avgjort overfor den saksøkte.
- (21) Samvirkeloven § 56 lyder slik:
- «§ 56. Kven som kan reise søksmål om ugyldige vedtak**
- Ein medlem av foretaket, ein styremedlem eller dagleg leiar kan reise søksmål med påstand om at eit vedtak av årsmøtet er ugyldig, fordi det er blitt til på ulovleg vis eller elles er i strid med lova eller vedtektene for foretaket. Slikt søksmål kan også reistas av eit fleirtal av dei tilsette eller alternativt av fagforeiningar som organiserer to tredelar av dei tilsette.»**
- (22) Ordlyden – særlig når man også tar hensyn til overskriften – kan tyde på at man bare har tatt sikte på å regulere partstilknytningen: Hvem kan reise søksmål om gyldigheten av årsmøtevedtak? Men bestemmelsen kan også forstås slik at den uttømmende regulerer søksmålsbetingelsene innenfor sitt virkeområde og – ved å være taus om spørsmålet – dermed ikke stiller krav til kravets aktualitet for at et medlem, styremedlem eller daglig leder skal kunne gå til sak om gyldigheten av et årsmøtevedtak.
- (23) Bestemmelsen er kommentert slik i Ot.prp. nr. 21 (2006–2007) side 281:
- «Etter første punktum kan medlemmar, styremedlemmar og dagleg leiar reise søksmål med påstand om at eit vedtak er ugyldig fordi det er blitt til på ulovleg vis eller elles er i strid med lov eller vedtekter. Også eit fleirtal av tilsette eller ei representativ fagforeining kan reise søksmål, jf. andre punktum. Same rett har observatørar til styret, jf. §§ 73 og 67. Søksmålskompetansen er ikkje avhengig av at saksøkjaren har ei konkret rettsleg interesse i saka. Dette er ei utviding i høve til allmenne rettargangsreglar... Derimot er det ikkje noko til hinder for at den blir fråfallen i samband med kvart einskild vedtak.»**

- (24) Sitatet *kan* forstås slik at bestemmelsen ikke stiller krav om at akkurat *denne* saksøkeren har en konkret rettslig interesse i saken, særlig knyttet til at søksmålsadgangen også tilkommer visse andre kategorier enn medlemmer, styremedlemmer og daglig leder. Dette kan imidlertid også leses slik at det heller ikke på annen måte stilles krav til aktualitet dersom noen innen de nevnte personkategoriene går til sak om gyldigheten av årsmøtevedtak.
- (25) Når samvirkeloven § 56 forstås i lys av den bestemmelsen som den bygger på, nemlig § 5-22 i aksjeloven, og hvordan denne tradisjonelt er blitt forstått, mener jeg det blir klart at det er den siste forståelsen som er tilsiktet. Aksjeloven § 5-22 lyder slik:
- «§ 5-22 Myndighet til å reise søksmål om ugyldighet**
- En aksjeeier, et styremedlem eller daglig leder kan reise søksmål med påstand om at en beslutning av generalforsamlingen er ugyldig, fordi den er blitt til på ulovlig måte eller for øvrig er i strid med loven eller selskapets vedtekter. Slikt søksmål kan også reises av et flertall av de ansatte eller alternativt fagforeninger som omfatter to tredeler av de ansatte.»**
- (26) Bestemmelsen har sin opprinnelse i aksjeloven 1910 § 67. Den bestemmelsen omhandlet en aksjeeiers rett til søksmål. Søksmålsretten ble i forarbeidene – Aktielovkommissionens Indstilling 1894 side 74 – beskrevet som «en Retsregel, der flyder af Obligationsrettens almindelige Grundsætninger»: Ethvert medlem av et interessentskap hadde et krav på at interessentskapskontrakten ikke ble brutt av andre, og kunne søke domstolenes hjelp i å forhindre dette.
- (27) I aksjeloven 1976 § 9–17 ble søksmålsretten utvidet fra å gjelde for aksjeeiere til også å gjelde for styremedlemmer og administrerende direktør, jf. Innstilling om lov om aksjeselskaper 1970 side 138 og Ot.prp. nr. 19 (1974–1975) side 136. Dette forklarer nok hvorfor spørsmålet om hvem som kan anlegge søksmål, fra da av har fått en så fremtredende plass i lovteksten.
- (28) I rettspraksis ble aksjeloven 1910 § 67 oppfattet slik at aksjeeieren ikke behøvde å påvise en «aktuell rettslig interesse» for søksmålet, jf. Rt-1938-583. Dette gjentas i Rt-1953-810, der det i tråd med utredningen fra 1894 legges til grunn at det enkelte selskapsmedlems søksmålsrett er et generelt prinsipp med gyldighet også utenfor aksjelovens virkeområde.
- (29) Også i Rt-1990-720, som gjaldt aksjeloven 1976 § 9-17, ble det lagt til grunn at søksmålsretten ikke var avhengig av at saksøkeren har «en rettslig interesse etter tvistemålsloven § 54».
- (30) Samme synspunkt er fastholdt om nåværende aksjelovs § 5-22 etter at tvisteloven trådte i kraft. I Rt-2015-613 la Høyesteretts ankeutvalg i avsnitt 20 til grunn at «det er sikker rett at søksmålsretten her ikke er betinget av at de alminnelige søksmålsbetingelser etter tvisteloven § 1-3 er oppfylt.»
- (31) Dette synet gjenfinner man også i selskapsrettslig teori. Jeg viser til Skåre, Søksmål om anfektelse av generalforsamlingsbeslutning, TfR 1997 side 7, M. H. Andenæs, Aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper, 3. utgave, side 310 og Aarbakke mfl., Aksjeloven og allmennaksjeloven, 4. utgave, side 421. Andenæs begrunner regelen dels i

den enkelte aksjonærs ideelle interesse i at selskapet drives i samsvar med lov og vedtekter, og dels i behovet for kontroll med generalforsamlingens myndighetsutøvelse.

- (32) I sivilprosesslitteraturen har man inntatt samme standpunkt. Hov, Rettergang I, 2010 side 373 skriver at den enkelte aksjonær ikke behøver å dokumentere noen interesse ut over å være aksjonær. Han gjør imidlertid unntak for «visse tilfelle» og nevner som eksempel at aksjonæren har frafalt ugyldighetsinnsigelsen. Et slikt unntak lar seg vel forene både med de hensyn M. H. Andenæs nevner, og med det obligasjonsrettslige utgangspunktet for søksmålsadgangen. Dette unntaket er også nevnt i uttalelsen i Ot.prp. nr. 21 (2006–2007) om samvirkeloven side 281 som jeg allerede har sitert. Schei mfl., Tvisteloven – kommentarutgave, 2. utgave, side 16 nevner aksjeloven § 5-22 som eksempel på at «de nærmere krav til rettslig interesse» er angitt i bestemmelsen selv, etter å ha tatt som utgangspunkt at spesialbestemmelser om søksmålsvilkår ofte må forstås slik at de bare gjelder visse sider av søksmålsvilkårene og for øvrig må suppleres med tvisteloven § 1-3 og § 1-4. Skoghøy, Tvisteløsning, 3. utgave, side 432–433 skriver at det er «sikker rettspraksis» at de personkategoriene som er nevnt i aksjeloven, ikke behøver å påvise en konkret og aktuell interesse i en avgjørelse – det stilles ingen ytterligere krav til søksmålsinteresse utover å tilhøre en av de aktuelle personkategoriene.
- (33) Når formuleringene i samvirkeloven § 56 og i forarbeidsuttalelsen om bestemmelsen så klart knytter bestemmelsen til aksjeloven § 5-22 og hvordan den er forstått i rettspraksis og juridisk teori, har jeg vanskelig for å se det på annen måte enn at man har ønsket å ha samme regel for samvirkeforetak som for aksjeselskaper.
- (34) Karmøy Bygdeservice har innvendt at spørsmålet om det kan anlegges søksmål om fortidige rettsforhold, tradisjonelt ikke har vært behandlet som et spørsmål om «rettslig interesse», men som et spørsmål om «søksmålsjenstand». De mange uttalelsene i rettspraksis og juridisk teori om at det ikke er nødvendig å påvise «rettslig interesse» for å anlegge sak i medhold av aksjeloven § 5-22 og tidligere tilsvarende bestemmelser, kan dermed ikke tillegges avgjørende vekt, hevdes det.
- (35) Det er nok så at tvistemålsloven § 54 talte om å ha «rettslig interesse av, at det blir fastsat ved dom, at et rettsforhold eller en rettighet er til eller ikke er til», og dermed skiller mellom spørsmålet om «rettslig interesse» og spørsmålet om et rettsforhold eller en rettighet er til eller ikke, altså søksmålsjenstanden. Videre er det slik at juridisk teori gjerne har drøftet spørsmålet om det kan anlegges sak om fortidige rettsforhold, under overskriften «søksmålsjenstand». Jeg viser til Skoghøy, Søksmålsbetingelser, saksbehandlingsprinsipper og partenes rådighet over sakens gjenstand, Jussens Venner 1994 side 1 på side 21, Schei, Tvistemålsloven – kommentarutgave, 1998 side 272, og Skoghøy, Tvisteløsning, 3. utgave, side 412.
- (36) Som påpekt av Aasland, Rettslig interesse – et område for domstolsskapt rett, i Lov Sannhet Rett – Jubileumsskrift til Høyesterett 200 år, side 447, er imidlertid «rettslig interesse» både under tvistemålsloven og nå under tvisteloven i stor utstrekning brukt som en fellesbetegnelse på søksmålsbetingelsene knyttet til så vel søksmålsjenstand, partstilknytning og søksmålsituasjon. I Ot.prp. nr. 51 (2004–2005) om ny tvistelov side 139 brukes også «rettslig interesse» som en samlebetegnelse. Disse betingelsene glir gjerne noe over i hverandre, og spørsmålet om søksmålet skal fremmes, vil ofte bero på en totalvurdering. Spesielt om søksmål om fortidige rettsforhold uttaler Schei,

Twistemålsloven – kommentarutgave side 272, at denne problemstillingen ligger «helt opp til spørsmålet om saksøkeren har en tilstrekkelig aktuell interesse i å få dom i saken».

- (37) Det har dermed klart formodningen mot seg at de uttalelsene vi finner i rettspraksis og juridisk teori om at aksjeloven § 5-22 og tilsvarende bestemmelser ikke stiller krav til rettslig interesse, er ment å avgrense mot spørsmålet om søksmål om fortidige rettsforhold.
- (38) Karmøy Bygdeservice har videre pekt på at aksjeloven § 5-22 på et annet punkt er tolket innskrenkende – søksmålsretten gjelder normalt bare realitetsvedtak, ikke forberedende vedtak, jf. Rt-2015-613. Dette åpner for å tolke bestemmelsen slik at den heller ikke gir søksmålsrett om vedtak som utgjør fortidige forhold, anføres det. Jeg ser imidlertid dette som to nokså forskjellige problemstillinger. Selv om forberedende vedtak i seg selv ikke kan angripes i medhold av § 5-22, gir bestemmelsen grunnlag for å angripe det etterfølgende realitetsvedtaket med den begrunnelse at vedtaket er blitt til på ulovlig måte, jf. M. H. Andenæs, Aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper, 3. utgave, side 312–314. I Rt-2015-613 er for øvrig den omstendighet at § 5-22 ikke stiller krav om rettslig interesse, brukt som argument for at bestemmelsen ikke bør gjelde forberedende vedtak.
- (39) Det kan nok spørres om det er behov for en ubetinget søksmålsrett også om årsmøtevedtak som er erstattet av nye årsmøtevedtak. Særlig gjelder det når det aktuelle årsmøtevedtaket på ekstraordinært årsmøte blir reparert av et nytt vedtak i samme sak. De hensyn som er fremhevet i juridisk teori som begrunnelse for bestemmelsen, gjør seg vel da gjerne ikke gjeldende. I svensk teori synes Nerep, Aktiebolagsrättslig analys – Ett tvärrsnitt av nyckelfrågor, 2003 side 366 å mene at slike søksmål faller utenfor den tilsvarende svenske regelen. Jeg holder det åpent om det også vil være situasjonen etter norsk rett. Som nevnt mener Hov, Rettergang I side 373 at det må gjøres visse unntak. I saken her er imidlertid situasjonen en annen. Det angrepne årsmøtevedtaket er ikke reparert i egentlig forstand, men er blitt historie fordi tiden har gått, og nok et styrevalg er foretatt på nytt ordinært årsmøte.
- (40) Også da kan man nok diskutere om det er behov for en ubetinget søksmålsadgang om gyldigheten. Slik rettskildebildet er, må imidlertid samvirkeloven § 56 etter mitt syn forstås slik at bestemmelsen gir anledning til søksmål også om et årsmøtevedtak som er avløst av et nytt vedtak på neste årsmøte. Jeg er derfor kommet til at anken må forkastes.
- (41) John Søren Falnes har etter dette vunnet saken. Han er innvilget fri sakførsel for Høyesterett etter rettshjelploven § 18 og har nedlagt påstand om at det offentlige tilkjennes sakskostnader for Høyesterett, og om at John Søren Falnes tilkjennes sakskostnader for alle instanser.
- (42) Det foreligger her en særskilt anke over en avgjørelse av et annet spørsmål enn selve tvistegenstanden, og kostnadene ved denne del av prosessen skal da fastsettes særskilt av ankeinstansen, jf. tvisteloven § 20-8 annet ledd. Anken har ført frem, og Falnes har etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd krav på å bli tilkjent sakskostnader, rett nok slik at sakskostnadene skal tilkjennes det offentlige så langt de dekkes av vedtaket om fri sakførsel for Høyesterett. Jeg ser ikke grunn til å gjøre unntak fra hovedregelen i medhold av § 20-2 tredje ledd.

- (43) Advokat Perland har fremlagt en omkostningsoppgave på vegne av det offentlige på 48 360 kroner for 46,5 timers arbeid for eget arbeid med saken for Høyesterett. Kravet aksepteres.
- (44) I omkostningsoppgaven for Høyesterett inngår også et krav som gjelder salær til advokat Viland, Falnes' prosessfullmektig for arbeid under deler av saksforberedelsen for Høyesterett og for arbeidet for de tidligere instanser. Det er krevd 78 300 kroner for 29 timers arbeid med saken for Høyesterett – 15 timers arbeid for perioden frem til innlevering av anketilsvar og 14 timers arbeid deretter inntil advokat Perland ble overlatt prosessoppdraget. Gjennomsnittlig timepris blir da 2 700 kroner. Det var imidlertid advokat Viland som søkte om fri sakførsel for Høyesterett på vegne av sin klient. Vedtak om fri sakførsel for Høyesterett omfatter alt arbeid med saken for Høyesterett, inkludert arbeid som er utført før søknaden fremsettes. Også advokat Vilands arbeid inngår dermed i det beløpet som skal tilkjennes det offentlige, og det kan ikke beregnes en høyere timesats enn 1 040 kroner. Falnes har fradragsrett for merverdiavgift. Timetallet aksepteres. Det beløp som skal tilkjennes det offentlige fastsettes etter dette, samlet for advokat Perlands og advokat Vilands arbeid med saken, til 78 520 kroner
- (45) Jeg finner ikke grunn til å fravike lagmannsrettens fastsettelse av Falnes' sakskostnader for de tidligere instanser.
- (46) Jeg stemmer etter dette for denne

K J E N N E L S E :

1. Anken forkastes.
 2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Karmøy Bygdeservice SA til det offentlige 78 520 – syttiåttetusenfemhundreogtjue – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.
- (47) Dommer **Steinsvik:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (48) Dommar **Høgetveit Berg:** Det same.
- (49) Dommer **Matheson:** Likeså.
- (50) Dommer **Indreberg:** Likeså.
- (51) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Karmøy Bygdeservice SA til det offentlige 78 520 – syttiåttetusenfemhundreogtjue – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

